

væres, da er det, fordi Dyrigheden umulig saaledes kan paasee og udføre Alt, at Eierens Selvvirksomhed kan undværes eller endog blot betragtes som en Biting, hvorfor Motiverne til at bevirke samme ikke bør svækkes. Derimod er der ikke mindste Betænkelse ved at lade alle de forskellige Multbestemmelser gaae ind under det almindelige Bud, Loven derom indeholder, da Domstolene bedre end Loven ville kunne afpasse sammes Grad efter Forseelsens større eller mindre Farlighed og Lastværdighed. Det samme — nemlig at Bestemmelsen ikke blot bør bibeholdes, men endog almindeliggjøres — gjælder endvidere om den Forskrift i § 13, at den, som har solgt et Dyr, som var befængt med en af de farligere Sygdomme, maa finde sig i, at Handelen gaaer tilbage, hvorimod Straf for saadant Salg først vil indtræde, naar han derom var vidende eller han ved Afhændelsen har overtraadt et formeligt Forbud. Det samme mener Udvalget fremdeles kunde der være Anledning til at gjøre med Bestemmelsen i § 17, at Dyrighederne skulle være Dyr lægerne behjælpelige til ved Politieretten at faae deres Tilgodehavende for disse smitsomme Sygdommes Guur m. B. inddreyet, hvilket i Praxis (Canc. Skriv. af 2den Marts 1822, 13de October 1827) er forstaaet saaledes, at disse Sager skulle behandles som beneficerede Politiesager. Derimod ville Krav, hidrørende fra reent privat Praxis, selvfølgelig være at behandle som almindelige Gjældsager. Det samme gjælder endelig med Bestemmelsen i § 14, at en Dyr læge skulde være tilstede ved hvert Hestemarked, for der at udføre det Ofsentliges Tilsyn, — hvilket formeentlig ogsaa bør anvendes paa Dvægmarkeder. Alle de heromhandlede Forskrifter ville derfor findes optagne hver paa sit Sted. En særlig Bestemmelse vil saaledes ikkun fordres for, at snivebe Heste skulde dræbes, som fastsat i § 10, hvilket vil være at udvide til dem, som ere angrebne af Springorm (som bestemt i Udkastets § 13) og hvorfor der vil være at tilstaae den deri foreskrevne Erstatning, mod hvilken der ikke findes Noget at erindre.

Udvalget har ingen Tvivl om, at det vilde være baade gjørligt og i og for sig ønskeligt,

paa samme Maade at sammenarbejde Placaten af 3die April 1844 om Stab blandt Faarene med den nye Lov; men da denne Sygdom paa den ene Side er for vigtig til at den kan gaae ind under de lettere Bestemmelser i § 3, og Udvalget paa den anden Side har nogen Tvivl om, hvorvidt den egner sig til at behandles paa samme Maade, som de i § 4 nævnte farligere Sygdomme, saa har det fra sit Standpunkt troet at maatte lade det beroe ved denne temmelig nye Anordning, som derhos indeholder særlige Bestemmelser, der ikke ganske passe ind i Udkastets System, men hvis Forandring dog turde være betænkelig — især da det fornemmelig er de fattigere Egne, der meest ere hjemføjte af dette Onde.

Derimod har Udkastet ophævet Placat af 4de October 1815 om Hundegalskab, og i sammes Sted foreslaaet Forskrifter, til hvis Drostelse Udvalget nu skal gaae over.

Hundegalskab er et i sine Følger saa forfærdeligt Onde, at der, hvor den virkelig er tilstede, der er der ogsaa Opfordring eller rettere sagt, den uafviselige Pligt til at træffe saa alvorlige Forholdsregler, at Menneskenes Liv og Belsærd dertil kan finde virkelig Betryggelse. Denne kan efter Udvalgets Formening kun opnaaes ved at binde Hundene, og for at sætte dette igjennem, at lade Politiet optage og dræbe enhver løsgaaende Hund. Da dette imidlertid efter Forholdenes Natur kun kan gjenføres i Byerne, er der ikke andet for, end i saa Tilfælde paa Landet at erklære alle løsgaaende Hunde for fredløse, saa at Enhver er berettiget til at dræbe dem, og hvor dette ikke er tilstrækkeligt, for offentlig Regning (Politiekassen) at antage Personer, som ex officio skulle nedskyde hver løsgaaende Hund, de kunne antræffe. Ligeover for en bevilgning tilstedeværende virkelig Hundegalskab er dette energiske Middel formeentlig det ene tilstrækkelige, og Udvalget har derfor ingen Tvivl om, at Loven som yderste Nødmiddel maa hjemledes Anvendelse, hvor dertil er tilstrækkelig Grund.

Mere tvivlsomt forekommer det Udvalget, hvad der maatte være at foreskrive, saalænge der ikke er Grund til at gribe til denne yderligste Foranstaltning, altsaa hvor der kun er Grund til